

Carles H. Mor

Escriptor, poeta i assagista

Com una cadira/ 145 Barcelona

DEL SEURE, DE LA CADIRA. DEL TAMBORET I DEL SOFÀ

No és pas veritat, com assegura William Plane Pycraft al seu Vademecum setialis, que l'inventor de la cadira va ser un tal Cadir, ni tampoc és cert que el tamboret va ser inventat per un sabater anomenat Tambor, ni que el fet de seure és un invent de Seur, que també s'empescà, segons Plane, el gran progrés de dormir ajagut i no pas a peu dret, com, segons ell, abans feia tothom. En efecte, ha estat demostrat a bastament que molts mamífers i d'altres vertebrats sempre s'han assegut, de què podem deduir que els homínids antecessors de l'homo sapiens sapiens ja seien, a terra, o en pedres, o on podien. Si fins i tot hi ha insectes que seuen, si més no se n'han vist alguns en dibuixos animats i no animats! El que sí que és cert és que les protocadires, les dels primers assentaments d'humans sedentaris, eren d'una sola pota (una mena de tamboret rudimentari), i que van haver de passar molts mil·lennis, molts, perquè les cadires tinguessin dues potes, i encara segles i segles més perquè en tinguessin quatre i un respall. Aquesta darrera invenció, la de les quatre potes, es veu que, si fa no fa, va coincidir, en el temps, amb la invenció de la roda, i d'aquí ve la llegenda del cabdill llerget que va voler seure i desplaçar-se sobre una roda com si aquesta fos un cavall, i va ser esclafat per la roda, que era de pedra i pesava una barbaritat. I és clar, tot plegat ens permet de suposar que l'evolució de la cadira no ha acabat pas. Ara bé, no podem imaginar com seran les cadires d'aquí milers d'anys, perquè, si ens ho afeguréssim, ja incorporariem a les cadires d'avui les transformacions que en el futur faran progressar la cadira com a objecte per seure-hi. I cal no precipitar-se, car no hem d'oblidar que quan es va inventar la cadira elèctrica tothom es va pensar que la incorporació d'electricitat a la cadira suposaria un gran avenç, però ben aviat es va veure que només servia per fer complir condemnes de mort. Per això tan bon punt un dissenyador australià va parlar d'una possible cadira nuclear, els polítics de tot el món es van posar les mans al cap, espantats per la probabilitat d'explosions atòmiques a dojo si es comercialitzava aquella mena de cadira. Val la pena, doncs, de tenir paciència i conformar-se amb l'estat actual de la cadira, més o menys còmode i estètic, i deixar l'aplicació de les utopies per a altres coses que potser ho permeten, com ara el sofà, que és un derivat de la cadira que es pot anar desenvolupant ràpidament cap a aneu a saber què, com ja ho deixen entreveure els experiments que ara es fan amb un híbrid de sofà i de catifa voladora, que s'enlaira i travessa oceans i continents sense moure's del lloc on és instal·lat.
